

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8658/2560

พนักงานอัยการจังหวัดระยอง โจทก์ นาง ส.โจทก์ร่วม นาย ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 56, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 95

ย่อ / หลักกฎหมาย

สิทธิในการได้รับค่าขาดไร้อุปการะที่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นมารดาผู้ตายกับเด็กหญิง ธ. และเด็กชาย อ. บุตรทั้งสองของผู้ตายจะเรียกจากผู้ทำละเมิดเป็นสิทธิเฉพาะตัวของแต่ละคน โจทก์ร่วมเป็นย่ามิใช่ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้แทนเฉพาะคดีของบุตรทั้งสองของผู้ตายอันจะถือได้ว่ามีสิทธิยื่นคำร้องในนามบุตรของผู้ตายได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 56 ประกอบกับ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ทั้งมารดาของบุตรทั้งสองของผู้ตายยังมีชีวิตอยู่ โจทก์ร่วมย่อมไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดไร้อุปการะแทนบุตรทั้งสองของผู้ตายได้ คงมีสิทธิเฉพาะในส่วนของตนเท่านั้น ที่ศาลชั้นต้นรับคำร้องของโจทก์ร่วมในส่วนที่โจทก์ร่วมขอให้จำเลยทั้งสามชำระค่าขาดไร้อุปการะแทนบุตรทั้งสองของผู้ตายด้วย จึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 80, 83, 91, 92, 288, 289 (4), 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ธิบอาวุธปืนพก 1 กระบอก และหัวกระสุนปืน 2 ลูก ของกลาง และเพิ่มโทษจำเลยทั้งสามหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 และนับโทษจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2870/2555 ของศาลจังหวัดนครราชสีมา และต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1644/2556 ของศาลชั้นต้น และนับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2870/2555 ของศาลจังหวัดนครราชสีมา และนับโทษจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 3 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1677/2555 ของศาลจังหวัดนครราชสีมา จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ จำเลยที่ 3 ให้การรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา นางสมควรมารดานายธันยากร ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และโจทก์ร่วมยื่นคำร้อง ขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดงานศพและค่ารักษาพยาบาลผู้ตายเป็นเงิน 124,300 บาท และค่าขาดไร้อุปการะของโจทก์ร่วมและบุตรผู้ตายสองคน อายุ 9 ปี และ 4 ปี เป็นเงิน 1,000,000 บาท รวมเป็นเงิน 1,124,300 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำร้องจนกว่าจำเลยทั้งสามจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสามให้การขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 83 และมาตรา 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด

ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ประหารชีวิตจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละ 1 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละ 6 เดือน ส่วนที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษนั้น เมื่อลงโทษจำคุกคนละประหารชีวิต แล้วจึงไม่อาจเพิ่มโทษได้อีก ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 และที่ 3 และคำให้การรับสารภาพฐานมีและพาอาวุธปืนของจำเลยที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (1) คงให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุกตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 8 เดือน และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมืองหมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 4 เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละตลอดชีวิต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) และให้นับโทษจำเลยที่ 1 คดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1644/2556 ของศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอให้ให้นับโทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2870/2555 ของศาลจังหวัดนครราชสีมา และนับโทษจำเลยที่ 3 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1677/2555 ของศาลจังหวัดนครราชสีมา นั้น เนื่องจากคดีทั้งสองดังกล่าวจำเลยที่ 1 และที่ 3 ถูกจำคุกจนพ้นโทษแล้วจึงไม่อาจนับโทษต่อได้ ยกคำขอในส่วนนี้ รับอาวุธปืนพก 1 กระบอก และหัวกระสุนปืน 2 ลูก ของกลาง และให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 1,124,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำร้องวันที่ 30 กรกฎาคม 2556 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นและพยายามฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 288 ประกอบมาตรา 80, 83 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้จำคุกตลอดชีวิต ลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เป็นจำคุกคนละ 33 ปี 16 เดือน ไม่เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า ในวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ 1 ขับรถกระบะยี่ห้อฮิอุซุ หมายเลขทะเบียน บว 5467 ระยอง มีนายอิทธิพงษ์นันทิ์เบาะหน้า จำเลยที่ 2 และนางสาวจริยาหรือแนนนั่งในแคปเบาะหลัง ส่วนจำเลยที่ 3 นั่งที่กระบะตอนท้ายเข้าไปที่สถานีบริการน้ำมัน ปตท.

หนองกระพ้อ ริมถนนสุขุมวิท หมู่ที่ 6 ตำบลทุ่งควายกิน อำเภอกาญจนบุรี จังหวัดระยอง ซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุ จากนั้นจำเลยที่ 3 กระโดดลงจากรถใช้อาวุธปืนพก ขนาด .38 นิ้วเข้าไปในรถยนต์เก๋งยี่ห้อโตโยต้า หมายเลขทะเบียน ศร 8521 กรุงเทพมหานคร ที่จอดอยู่บริเวณหน้าร้านสะดวกซื้อเซเว่นอีเลฟเว่นหลายนัด กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่ 1 ที่หน้าอกด้านซ้ายและถูกผู้เสียหายที่ 2 ที่สะบักขวาทะลุไหล่ขวาได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายสาหัส ส่วนนายธัญญากรที่นั่งเบาะหลังถูกกระสุนปืนถึงแก่ความตาย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 หรือไม่ เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 1 และจำเลยที่ 2 เคยเป็นกันรักกันมาก่อน ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้เสียหายที่ 1 อย่างรุนแรงจนถึงขนาดเป็นสาเหตุที่จะต้องฆ่ากัน แม้ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 2 จะโทรศัพท์สอบถามผู้เสียหายที่ 1 ว่าอยู่ที่ไหนก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติของคนที่เคยเป็นกันรักกันจะสอบถามกันได้ ผู้เสียหายที่ 1 เป็นฝ่ายโทรศัพท์ขอยืมเงินจากจำเลยที่ 2 จำนวน 300 บาท เพื่อเติมน้ำมันรถเพราะผู้เสียหายที่ 1 และผู้เสียหายที่ 2 กับผู้ตายต่างไม่มีเงินที่จะเติมน้ำมันรถและนัดพบกับจำเลยที่ 2 ที่บริเวณสถานีบริการน้ำมัน ปตท.ที่เกิดเหตุ ส่วนการที่จำเลยที่ 2 นั่งรถกระบะไปกับจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 นั้น ก็ได้ความจากนายอริพงษ์พยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความตอบทนายจำเลยที่ 1 ถามค้านได้ความว่า คืบเกิดเหตุพยานทราบว่าจำเลยที่ 1 จะไปส่งจำเลยที่ 2 ไปรายงานตัวเกี่ยวกับคดีที่ศาลจังหวัดสระแก้วในวันรุ่งขึ้น คนทั้งหมดรวมทั้งพยานจึงเดินทางไปในรถกระบะด้วยกัน นอกจากนี้นายอริพงษ์ได้ให้การในชั้นสอบสวนว่า นายอริพงษ์ทราบว่าสาเหตุคดีนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับยาเสพติดที่ผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยที่ 1 เป็นหนึ่งกันอยู่ อีกทั้งยังได้ความจากผู้เสียหายที่ 2 เบิกความตอบทนายจำเลยที่ 2 และที่ 3 ถามค้านว่า ผู้เสียหายที่ 2 ทราบดีว่าผู้เสียหายที่ 1 เกี่ยวข้องโดยเป็นทั้งผู้ขายยาเสพติดและผู้เสพยาเสพติดด้วย ดังนี้ จึงมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่าเหตุคดีนี้เกิดขึ้นเนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับการขายยาเสพติดกัน พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ 2 มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวด้วยแต่อย่างใด คงได้ความเพียงว่าผู้เสียหายที่ 1 โทรศัพท์ขอยืมเงินจากจำเลยที่ 2 เพื่อเติมน้ำมันรถ ส่วนการที่จำเลยที่ 2 มากับรถกระบะของจำเลยที่ 1 ก็เพราะจะให้จำเลยที่ 1 ไปส่งที่ศาลจังหวัดสระแก้วเพื่อรายงานตัวเกี่ยวกับคดีเท่านั้น พยานโจทก์และโจทก์ร่วมยังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 หรือไม่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสองนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ต่อไปว่า การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 เป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ตามที่จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 มิได้ฎีกาโต้เถียงว่า จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 ร่วมกันฆ่าและพยายามฆ่าผู้อื่นจริง ปัญหาว่าจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 กระทำความผิดโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ นั้น ดังที่ได้วินิจฉัยมาตอนต้นแล้วว่าเหตุคดีนี้เชื่อว่าเกิดจากปัญหาเกี่ยวกับการขายยาเสพติดกัน การที่จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 มาพบผู้เสียหายที่ 1 และผู้เสียหายที่ 2 กับผู้ตายในสถานีบริการน้ำมัน ปตท.ที่เกิดเหตุก็เพราะผู้เสียหายที่ 1 โทรศัพท์ขอยืมเงินจากจำเลยที่ 2 ซึ่งนั่งอยู่ในรถกระบะของจำเลยที่ 1 ที่กำลังจะพาจำเลยที่ 2 ไปรายงานตัวเกี่ยวกับคดีที่ศาลจังหวัดสระแก้ว จึงได้ขับรถเข้ามาในที่เกิดเหตุและพบกันดังกล่าว พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 ได้มีการวางแผนหรือตระเตรียมการเพื่อฆ่าและพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และผู้ตายกับพวกอย่างไรอันเป็นการบ่งชี้ได้

ว่าเป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ความผิดฐานฆ่าและพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนมี
ระวางโทษหนักถึงประหารชีวิต เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมยังไม่มีน้ำหนักให้
รับฟังได้อย่างมั่นคง จึงไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานดังกล่าวได้ ที่
ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยฟังว่าการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 มิใช่เป็น
การกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ส่วนที่โจทก์ฎีกาขอให้เพิ่มโทษแก่จำเลย
ที่ 1 และจำเลยที่ 3 ตามฟ้องนั้น เห็นว่า ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้น ฉบับลงวันที่
5 สิงหาคม 2556 จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 ให้การรับฟังว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่
โจทก์ขอให้เพิ่มโทษต่อเท่านั้น มิได้รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ
ด้วย เมื่อโจทก์มิได้นำสืบให้ฟังได้แน่ชัดตามที่กล่าวมาในฟ้อง จึงไม่อาจเพิ่มโทษแก่จำเลยที่ 1
และจำเลยที่ 3 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ทุกข้อฟังไม่ขึ้น
อนึ่ง ที่โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้จำเลยทั้งสามรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าขาดไร้อุปการะ
ตามกฎหมายทั้งของโจทก์ร่วมและบุตรทั้งสองของผู้ตาย คือ เด็กหญิง ธ. อายุ 9 ปี และเด็กชาย อ.
อายุ 4 ปี รวมเป็นเงิน 1,000,000 บาท ซึ่งศาลล่างทั้งสองกำหนดให้ตามข้อนั้น เห็นว่า สิทธิในการ
ได้รับค่าขาดไร้อุปการะที่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นมารดาผู้ตายกับเด็กหญิง ธ. และเด็กชาย อ. บุตรทั้งสอง
ของผู้ตายจะเรียกจากผู้ทำละเมิดเป็นสิทธิเฉพาะตัวของแต่ละคน โจทก์ร่วมเป็นย่ามิใช่
ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้แทนเฉพาะคดีของบุตรทั้งสองของผู้ตายอันจะถือได้ว่ามีสิทธิยื่นคำร้อง
ในนามบุตรของผู้ตายได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 56 ประกอบ
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ทั้งข้อเท็จจริงยังได้ความจากคำเบิกความของ
โจทก์ร่วมตอบทนายจำเลยที่ 1 ถ้ามั่นใจได้ว่าความว่า มารดาของบุตรทั้งสองของผู้ตายยังมีชีวิตอยู่
โจทก์ร่วมย่อมไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดไร้อุปการะแทนบุตรทั้งสองของผู้ตายได้ คงมีสิทธิเฉพาะในส่วน
ของตนเท่านั้น ดังนี้ ที่ศาลชั้นต้นรับคำร้องของโจทก์ร่วมในส่วนที่โจทก์ร่วมขอให้จำเลยทั้งสาม
ชำระค่าขาดไร้อุปการะแทนบุตรทั้งสองของผู้ตายด้วย จึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่
เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ส่วน
ปัญหาว่าโจทก์ร่วมมีสิทธิได้รับค่าขาดไร้อุปการะเพียงใดนั้น ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยที่ 1 และที่
3 ร่วมกันชำระค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ร่วมและบุตรทั้งสองของผู้ตายรวม 1,000,000 บาท โดย
มิได้แยกว่าแต่ละคนมีสิทธิได้รับคนละเท่าใด ประกอบกับโจทก์ร่วมสืบพยานในส่วนค่าขาดไร้
อุปการะของโจทก์ร่วมมาแล้ว จึงเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหานี้ไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวน
ไปให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัย เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะผู้ตายมีชีวิตอยู่ได้ส่งเงินค่าอุปการะ
เลี้ยงดูโจทก์ร่วมและบุตรทั้งสองของผู้ตายเดือนละ 6,000 บาท ขณะผู้ตายถึงแก่ความตายมีอายุ
26 ปี ส่วนโจทก์ร่วมอายุ 65 ปี ก่อนตายผู้ตายประกอบอาชีพทำสวนอยู่กับโจทก์ร่วม แต่ไม่ปรากฏ
ว่ามีรายได้เท่าไร โจทก์ร่วมน่าจะจะมีโอกาสได้รับการอุปการะตามกฎหมายได้ไม่น้อยกว่า 10 ปี จึง
เห็นควรกำหนดค่าขาดไร้อุปการะให้แก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 300,000 บาท และที่ศาลล่างทั้งสองไม่
ได้สั่งค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งมานั้นศาลฎีกาเห็นสมควรสั่งให้ถูกต้อง สำหรับความผิดฐาน
ร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 (เดิม) มีระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท จึงมีอายุความ
หนึ่งปี นับแต่วันกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 (5) ปรากฏว่า โจทก์ฟ้อง
จำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นคดีนี้ เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2556 เมื่อนับแต่วันที่ 27 เมษายน 2555 ซึ่ง

เป็นวันที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 กระทำความผิดแล้วเป็นเวลาเกินกว่าหนึ่งปี ความผิดฐานนี้จึงขาดอายุความ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันมาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 (เดิม) จึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จะไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วย มาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ยกคำร้องของโจทก์ร่วมที่ขอให้จำเลยทั้งสามชำระค่าขาดไร้อุปการะในส่วนของผู้ตายทั้งสองของผู้ตาย ให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันชดเชยค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 300,000 บาท เมื่อรวมกับค่าสินไหมทดแทนอื่นแล้วเป็นเงิน 424,300 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำร้อง (วันที่ 30 กรกฎาคม 2556) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชัยวัฒน์ เวียงธีรวัฒน์ · ชัยยุทธ ศรีจันทน์ · วีระวัฒน์ ปวรจารย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8658/2560>